

Padden op weg

JOHN VAN VLIET

Op niet al te koude nachten in het vroege voorjaar begint de paddentrek. De eerste padden aanvaarden de reis soms al in februari. Van de overwinteringsplekken in de binnenduinrand trekken ze naar de sloten en vijvers in het aangrenzende land. Onze gewone pad heeft dan een winter lang verborgen gelegen onder bladhopen of stenen. Een leven op het droge gaat deze amfibie namelijk prima af. Al zitten ze natuurlijk niet graag in de zon. Het water van de sloten hebben ze eigenlijk alleen nodig voor de voortplanting. De vrouwtjespad zet daar haar eieren af, waarna de paddenvijes er opgroeien tot kleine padjes. Die verlaten het water, leven van insecten en slakken tussen uw afrikaantjes en gaan op hun beurt naar de duinen. Na het overwinteren zijn ze het volgend voorjaar zelf gezellig dikke padden geworden en wagen zij opnieuw de oversteek. Want tussen de duinen enerzijds, en de akkers, weilanden en sloten anderzijds ligt wel heel erg vaak een weg. Komen man en vrouw pad elkaar onderweg tegen, dan aarzelt meneer niet. Hij beklimt de dame en laat zich rijden. Zeker weten dat hij straks in de sloot het eerste aan de beurt is. Maar doordat het

oversteken dan nog wat moeizamer gaat vind je ze ook op de weg vaak samen, geplet onder een autoband. Gelukkig zetten vrijwilligers zo'n weg steeds vaker af met gaas. De padden lopen erlangs en vallen in een ingegraven emmer. Aan de andere kant wordt deze weer geleeagd. Het afsluiten van de weg of het aanbrengen van paddentunneltjes is natuurlijk nog veel beter. Daar waar niets geregeld is, is langzaam rijden het devies. Vaak is het namelijk niet de band die ze het leven kost. Het is uw snelheid. Door de luchtwervelingen onder de auto maakt het dier een letterlijke 'salto mortale'. Maar in de natuur staan de ontwikkelingen ook niet stil. Diersoorten passen zich immers aan hun leefomgeving aan. Nog een paar jaar en we moeten wel in de remmen: er steekt een zebrapad over.

Een jonge pad op pad
(foto: Sytske Dijkse/Foto
Fitis).